

Pərviz Cəbrayıl

“Daha işıq da it hürən tərəfdən gəlir...”

Ölüm ürküdən uyuq...
Bədənimizin ağırları
xəstəxana xələtləri kimi
heç vaxt öz ölçümüzdə olmaz,
böyük gələr əynimizə.
Yetim uşaqlar
ölmüş atalarının iri pencəyini geyinər,
savaş zamanlarında
yerə qonub
həyatları dənleməsin deyə
bombaları ürkütmək istəyən
uyuğa bənzərlər...
Bizə də
mal-mülk qalmadı atalardan,
iri, nimdaş ağırlar qaldı miras.
Gey ki geyəsən,
ye ki yeyəsən,
bitməz...
Amma ölüm də qona bilməz yatağımıza...

Adı başdaşı yazısı kimi,
zaman keçdikcə,
ağzı qara açıldıqca sabahların
telefon dəftərçəmizdə
adı başdaşı yazısı kimi görünər
dostların...
...və çoxalar adı həkimlərin,
cərrahların.

Çexov, Nazlıcan və mən!
Bir an gəlir...
Nə intihar vurur ağılına,
nə azadlıq istərsən
qurtuluş üçün.
Nə it hürən tərəfə getmək istərsən,
nə işıq gələni.
Bir an gəlir...
Ağa evində
azyaşlı dayəsi olarsan
gecələr yuxubilməz,
çığırqan körpə Ömrün,
kipriklərin dayanmaz
yerin cazibə qüvvəsinə.
Sadəcə, başını torpağa atıb
gözünün acısını,
canının ağrısını
tökmək,
bir çimir yuxu almaq istərsən.
Ancaq
bir tərəfdən it hürər üstünə,
bir yandan
ışıq düşər gözüne.
Ta ki sabaha,
sübh üzünəcəni.
...və Nazlıcan demiş,
nə müsibət ki,
daha işıq da it hürən tərəfdən gəlir.